

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona — Fél évre 4 korona.

Negyed évre 2 korona.

Egyes szám ára 16 fillér.

Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Kiadótulajdonos: Oláhstein Adolf.

Főmunkatárs:

KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

Nyilvántartási közlemények soronként 50 fillér.

Hirdetések egyezség szerint.

A szociális olajcsöpp.

A télen megtartott háziipari tanításokról számolunk be. Megelégedéssel olvasunk, helyeslésre késztetnek azok a hiteles adatok, amelyek a téli tanítások eredményéről szólnak. Fényesen bizonyítják, hogy a magyar munkás télen is szeret dolgozni és szó sincs arról, amit évek előtt egyesek mondtak, hogy a magyar ember a seprűkötést, kosárfonást lenézi, s nem szeret vele pepecselni, mert éppen ellenkezőleg, nagy szeretettel kapta föl a mezőgazdasági háziipart, amint az alábbi sorainkból kitűnik.

Hatszáz községben, tizenhatezer ember tanulta meg novembertől március derekáig a háziipart, s ez idő alatt azzal kedvvel foglalkozott. Vidék szerint, ahogy a nyersanyag olcsóbb, vagy ingyen rendelkezésére állt, — tanulták a seprűkötést, kosárfonást, fafaragást. Megalakult több mint száz háziipartermelő és értékesítő szövetkezet, s itt állandóan 8000 munkás dolgozott. Csak ezek s akik most tanulták a maguk háziiparát, egy millió koronát kerestek; de a magyar háziiparosok jövedelme már felülhaladta az 5—6, milliót, s volt olyan, aki 200 koronát is keresett a télen. Tehát nemcsak hogy nem ette a kését, tehát nemcsak hogy a jövő nyári keresetre adósságba nem keveredett, hanem még a házi iparból élt a télen; a nyári kereset pedig sertésre, tehénre, a maga háza vételére a takarékból kamatozik.

Többet is mondunk. A szabadkai háziipari részvénytársulat 5000 munkást foglalkoztat télen: a háziipari örszágos szövetség 1000 munkásnak adott téli munkát. És ezek a hitezen másfél millió koronát kerestek. Alap, ahol eleink az első nemzetgyűlést tartották most azzal teszi nevét emlékeztetéssel, hogy lakói évenként télen ötven-hatvan ezer koronát vesznek be kosarakból, amiket maguk fonnak. Jól esik megtudnunk, hogy a magyar munkásként téli foglalkozását Angolországban Afrikában is ismerik. Csak ide 24 000 korona áru utazókosarat készítenek a télen a mi magyarjaink.

Nem csekélység pedig ez. Pedig még a kezdet-kezdetén vagyunk. Csak időt kell hagyni, rászokik a téli keresetre minden földműves ember. És ekkor más állapolla lesz a mai hazánknak, kevesebb az elégedetlen, az Amerikába vágó ember. A munkának meglesz a helyelete újra.

Elmondjuk ezeket azért, hogy ahol még a munkásság nem kezdett össze téli háziiparüzésre, ott már most tegye meg a lépéseket. Elég ha husz, harminc munkás, kisgazda feliratkozik, s idejében bejelentik szándékukat akár a megyehelyi gazdasági egyletnek, akár a földművelésügyi ministerium háziipari megbízottjának, s tanítómestert kérnek. S lesz kereset, lesz télen kenyér. Még mulatság számba is megy ez a háziipari foglalkozás, társaságban s a jó meleg szobában.

Heti posta.

Egy kis gyerek szájából loptam ki a szavakat, mikor elaludt és beszélgetni kezdett az Uristennel, lehet — álomban, lehet — ébren volt, de két kis szemecskéje le volt hunyva. —

„Édes jó Istenkém, szörnyű nagy unalmadban gyere le egyszer már a földre, amint azt szent Fiad az Úr Jézus is tette és nézzél körül, micsoda borzasztó dolgok folynak ide-lenn, világod medrében, hogy vesznek az emberek és hogy veszekednek ők és megfedkeznek arról, hogy te úgyis magadhoz veszsz egyszer bennünket. Kár veszekedniök. Kár verekedniök. Te azért mindent úgy igazítasz el, amint jónak látod.

Haragod azok ellen is fordulhat, akik ma győznek és a porba szjottakat felemlítel.

Felhallok az országodba az ágyúk bömbölését, a röpködő schrapnelek tompa zúgását?

Látod a villámok kardok hegyét és az élettelen hullák fekvését a pusztaságokon?

És felhallik e hozzád e nagyszakállú török basa „Allah” — kiáltása?

Téged hívnak segítségül, mert Te nekik épp úgy az istenük vagy, mint nekünk.

A prédaéhes igaz hívód találták ki, hogy ők megvetnek téged.

Látod e, hogy miként rombolják szét ezek a kulturálatok az évszázadok szülte

△ ▼ TÁRCZA. ▼ △

Túl az Oceánon.

Harmichárom kazán bömböl szakadatlan,
Tűzes vasat okád harminchárom kattan,
Harmicháromezer kérges tenyér szabja
A szikrázó ércet százezer darabra,

Kohók prüsszögését át-megátallára
Kis pöröly, nagy pöröly dübörgő lármája.
S e pokol tűzében emberek sorvadnak:
Kevert nyelvű népe egy új Babylonnal,

Az ablak: rostélyos, börtönablak fajta —
Szegény magyar legény tekintet ki rajta.
Könn élet-érlelő meleg, nap sugára
Tűz alá szeliden a gyár udvarára ...

Szöke Tisza partján egy kis falucsára,
Fehér ház muskállis kicsi ablakára
Szent ez a nap hinti melegt, világot
S érleli a rónák hullámzó kalaszát ...

Otthon talán éppen a rozsoat aratják ...
Jókedvű legények keresztékbe rakják,

Piros arcú lányok, marokszedő lányok
Vidám nótaszóval haladnak utánok ...

Itt a gyárzsívajban haj meghalt a nóta! ...
— Hazahívja fiát az alföldi róna!
Délihábos mező, szabad kék ég aja,
Marokszedő lányok hívó, dalos hangja! ...

... Pislog a gép szeme; a parázs hunyóban,
Telhetetlen gyomor korog a kohóban.
— Főleszmél. S mialatt szemet töm beléje:
Könnyel folyik össze arca verejtéke.

Balla Miklós.

Márciusi ibolyák ...

Ira: Ifj. Száder Gyula.

Asztalomnál ülök. Este van. Felgyujtom a gázt előltem. Előszedem a napilapot. Olvasni akarok. Nem tudok. Hiába erőlködöm, nem bírok. Képtelenség ilyet csak kívánni is önmagamtól. — Szívtart keritek elő. Rágyujtok. Nagy gomolyokban fujom a füstöt. Kis kályhamban élénken pattog a tűz. Fűteni kell még; hűvös van. Egy hűvös márciusi este. — Ujból olvasásba fogok. Nem megy sehogyan. Hiába! Valami más lebilincsel. Valami

mi elkedvetlenített Valami elszomorított. — Régi, nagyon régi emlékek ...

Egy órának előtte ibolyákat vettem.

Kurtia szoknyás, piros arcú palóc lányka árulagja. „Két krajcár egy csomó” — egyre kínálagta. — Vettem vagy kettőt. Hazahoztam Szécsinbáltam. Tényérka formájú, aranyos szélű porcellán hamputatómba tettem; szálankint igazgattam bele, a szélére, körökörül.

Megöntöztem vízzel. Pár szál a tetején úszik. És most illatoznak. És elbódítanak. És szomorú, régi emlékeket keltenek. —

Az emlékek egész raja rohan meg, az emlékek egész sokasága furakodik előre agyamban. Szinte nem hagynak békén, nem hagynak nyugton ... Fájdó emlékek. —

És a lilavirágocskák mindegyre illatoznak. És mindjobban elbódítanak ...

... Valakinek virágai voltak ezek ... Valaki nagyon szerette. — Valaki, ki ő maga is csak volt; volt és ma csupán az emléke kint, az emléke gyötör ... Valaki, akit Janinak hívtam; édes öregemnek, Janikámnak ...

Itt látom előltem. Itt látom fekete, szálón ruhájában; sárga, becsott, nyírott baj-

palotákat, várakat, templomokat és a fészület vasálat verik szét a szegény albán pap fejét?

És látod-e Te a harcművészt? A virág most sarjadzik. A folyók vadabban bűgök. S a nagy csatatereken a hullák mezietlenül fekszenek, a férgektől rágya, mert ruhájukat lelopták a kóbor szerzsának, a híres vitézek, akiknek mellükön ott fityeg a keresz.

Talán csúfságból.

Látod-e te ezt mind?

A török kardokat, melynek élet ellopta a bey, a kenyeret, melyből a búzát kilopta a basa s a szegény katonát, kinek lelkét, szívét, mindenét kilopta a szultán — látod-e?

S hogy hullnak az emberek? S mint pusztul az öldöklés?

A nagy épületek, melyeket ezer építőmunkás keze teremtet, a sziklába vájt utak, a fáradtságos munkák, minden — minden, miként pusztul el — látod-e?

S mikor a sivitó kartács elrohan az élő emberek mellett, mint hullnak azok rakászúrra a hideg földre.

S onnan nem tudnak felkelni, mert oda-szögezi őket a vérük, amely megnyalja a csatamezőt.

S nem is tudnának felkelni, mert egyiknek lába nincs, másikkak két karját vitte el a siető tűz kigyó.

Látod-e ezt mind?

S ha látod, miért engeded, miért nem küldesz örvövizet rájuk, miért nem parancsolsz ki medréből az ocean.

Mert így elvész a földön minden, az alkotás, a munka, az erkölcs, a millió kezek gyümölcse, a becsület — és a hit, az irántad s benned való bizodalom.

Forgasd meg a világ kerekét és adj végtelen békességet.”

(K. S.)

● ● HIREK ● ●

Rendkívüli közgyűlés. Nógrád-vármegye főispánja a következő meghívót küldte szét a megyebizottsági tagokhoz. — „Nógrád-vármegye törvényhatósági bizottsága

április hó 5-én délelőtt 10 órakor a vármegyei székház nagytermében rendkívüli közgyűlést tart, melyre a törvényhatósági bizottság tisztelt tagjait azzal az értesítéssel hívom meg, hogy az alábbi tárgysorozatban felvett ügyek folyó évi április hó 4-én d. u. 3 órakor a vármegyei székház kistermében tartandó választmányi ülésben fognak előkészítő tárgyalás alá vétetni.

Felolvasások. A „Szécsényi Iparos és Kereskedő Ifjak Önképző Köré”-nek vezetősége által szervezett heti felolvasások befejeződtek. A város előljárósága ez alkalommal is a legnagyobb készséggel bocsájtotta a kör rendelkezésére a városház nagytermét, amely az ily felolvasások megtartására igen alkalmasnak bizonyult. — A felolvasások sorozatos előadását Pintér Sándor kezdte meg; a „Föld keletkezése” című előadásával igen élénk érdeklődés mellett. Ezenkívül tartottak még előadásokat hasonló érdeklődés és látogatottság mellett: Kálmán Sándor, Barcza Ferencz, Dr. Scitovszky Béla orsz. képvis., Dr. Seidner Mór, Dr. Káldor Jenő, Dr. Paulus N. és Huszágh Gyula ág. ev. lelkész. Érdekes, hogy ezen előadások iránt leginkább a kör tagjai érdeklődtek míg a város intelligenciája és a corso hölgy közönsége alig . . .

Baleset. Zubovics Ferencz, jár. útbiztost súlyos baleset érte. Ugyanis a múlt hét egyik napján az udvarában lévő szalmakazal eddig ismeretlen okból kigyúlt. A nevezett útbiztos a cselédség segélyével azonban a tüzet még idejekorán eloltotta s ez olási munkálat közben kezein súlyos égési sérüléseket szenvedett.

Időjárás. Az időjárásban ügylészik egyidőre lényeges változás nem várható. Az esők és reggelek ugyan még hűvösek, de a nappalok enyhék. A tavaszi munkálatok úgy a város belterületén mint annak határában már megkezdődtek.

Gyermeknap. Az Országos Gyermekvédelmi Liga az évenként rendezni szokott „Gyermeknap”-ot az idén május hó 5-én és 6-án tartja meg.

Tavaszi vásár. A budapesti kereskedelmi és iparkamara Budapesten az iparcsmokban tavaszi áru-minta vásárt rendez május 7—13-ig ahol 15 koronáért minden magyar iparos bemutathatja gyártmányait egy négysszögletes asztalon és a felett emelt 2 és fél méter magas falon. A vásár célja a hazai ipar fellendítése, ismertetése. A tavaszi vásár irodája (Budapest, IV., Irányi-utca 21.) szívesen ad mindenről felvilágosítást. —

A legeltetés megkezdése. Ide s tova a jóságot kihajítják a legelőre. De csak arra a legelőre lehet a jóságot kihajítani, a melyet gondoztak. Mielőtt a fák ki nem lombosodtak, a jóságot a legelőre kihajítani nem szabad. Az a község, amely legelőjét gondozás nélkül hagyja, nagy mulasztást követ el. Meg kell járni a legelőt fogas boronával. Meg kell tisztítani és pedig a közérő kirendelésével, minden nem oda való növényről, a sápanyu füvekről, a lócskától, a szerb tövisről, a kutyatejtől. Aztán érett és porrá törött trágyával javítani kell a legelőt. Ujabbban több község műtrágyákkal is igyekezett a közlegelőt javítani, és nehogy azt higgyük, hogy ez a község a közvagyonot prédálta. Ellenkezőleg! Ez a község a közvagyonot gyarapította. Méltó minden dicséretre, mert ez azt bizonyítja, hogy a község tudatában van annak, hogy a közlegelő közkincs. A földművelésügyi miniszter a községeket a legelőjavításban készséggel ingyenes szaktanácsadással és anyagi segítségével támogatja. Ezt is jó a községi előljáróságoknak tudni.

A dohányzók figyelmébe. Legujabbán felmerült esetről kifolyólag a m. kir. belügyminiszter kimondotta, hogy mindazok az utasok, akik a vasúti kocsikban még nem engedett helyen dohányoznak s a vasúti üzletszabály 18. §-a alapján feljelentettek, ezen túl nem a közigazgatási hatóság illetékes azoknak elbírálására, hanem a kir. járásbíró, mert az a tilalom, hogy a „nem dohányzó” feliratu vasúti kocsikban, illetőleg fülkékben dohányozni nem szabad, az egészség oltalma végett kiadott általános természetű rendelkezéseknek tekintendő, s így az

szos mozdulatlan arccal; félig felnyitott, üveges szemekkel; fekete selyemkendővel átkötött homlokka. Itt látom, itt, amint jobb szemem felett, homloka tájékán, a selyemkendőn átül a vére . . . csendes szivárgó vére.

Látom; nézem . . . És félig nyitott szememmel ő is néz . . . egyre néz . . .

Testét teleszőrom viollával, lila ibolyácskával, az ő virágjával . . .

Március van odakünn . . . Szomorú március.

Az égő gyertyák kicsit megélténkitik az arcot, a táncoló lángocskák fényénél néha úgy tűnik fel szegény fiú, mintha élne . . .

Összetört, gyászruhás ősz, öreg asszonyka zokog lábainál. Az édes anyja. Olykor fel-fel bördül; ilyenkor úgy tetszik, hogy szörnyethal fájdalomában, ilyenkor amikor nagyon is szívbe bat a fájdalom, és utána mintha csenedesedne . . . hogy aztán annál erősebbek, annál szívtépőbbek legyenek a felsikoltások . . .

Hiába nyugtatom, hiába vigasztalatom. Csak legyint. Csak bólogat lemondóan, megsemmisítően. Meg nem hallgat . . .

Most újra visszatéved tekintetem.

Janikám arcára . . .

Könny fut a szemembe. Nem tudok tovább uralkodni önmagam felett. Vigasztaló szavam megbölk, elcsuklik. Odavánszorgom melléje Közvetlen közelibe.

Nem tudom már Visszafojtani. Kicsordult a könnyem. Lehullt a kezére. Az imára kulcsolt elhült kezére . . . És zokogtam. És ébresszgettem. Hiába!

Én már sirhattam! Nekem már hullhatott a könnyem!

Hiába szóltam, hiába kértem. — Nem hallgatta szavam.

Nem adott választ.

A szó nem jut fel hozzá, a szó nem hallik odáig, ahol most van, ahol szállást készít jó előre nekünk, barátainak is.

. . . De gondoltunk csak vissza. Elméledjünk az előzményeken. —

Igen. Ebéd után voltam. Jön, egy hordár. Levelet hoz. Azt mondja sürgős. Én felbontom gyorsan. Elképedek. Nem hiszek a saját szememnek. Átfutom ismét; többször, számtalanszor . . . aztán felugrok, rohanok fejnéklől. Beugrottam az első villamosba . . .

A levél csak annyi volt. „Jani fiam meghalt. Rettenetes. Jöjjen! Ravatalon látja jó barátját . . . Istennem!” —

Hogy miért tette, mi készítette erre, nem nem tudhattam.

A kapuk elől értem. Felakarok rohanni az emeletre, egy szomorú könnyező, érdekeltek tetsző úrléany áll előttem. De rá sem figyeltem. Talán földre is toltam az útból, illetlenség, de ily esetben megbocsátható.

Tovább akarok rohanni, utánam szól. Megállit. Bocsánatot kér és azt mondja, hogy ismer. Tudja, hogy Janival jó barátok voltunk . . .

Zavart lettem azonnal és illedelmes. Bemutatkoztam. Szolgálatomat ajánlottam. Sejtettem, hogy valamit akar. —

És ideadott egy csokor ibolyát, lila violákat: „Szórra rá szegényre, kedves virágai voltak mindig ezek . . . Tegye meg kérem.”

Megígértem. Meg is tettem.

. . . Mikor visszatértem, még künn várt. Késő délután volt, de megvart. Kért, hogy kísérjem haza. Valamit mondani fog . . . És sirt . . . Hullott a könnye . . .

Elindultunk. Sírva, könnyek közt beszélte:

— Tudom, hogy nagyon jó barátok voltak. Tudtam. Amint mindig titkolt — dacára a benső viszonyoknak — azt úgy érzem, hogy

a btk 1712 §-a értelmében 100 koronáig terjedő pénzbüntetéssel büntetendő a re-nitens dohányos utasok.

Molnárak továbbképző tanfolyama. A magyar kir. technológiai iparmúzeum a kereskedelmi miniszter megbízásából malom tulajdonosok részére ipari továbbképző tanfolyamot szervez. A tanfolyam május hó 1-én délelőli 9 órakor nyílik meg; az előadás május 2-án reggel 8 órakor kezdődik. A tanfolyam 6 hélig, vagyis június hó 12-ig tart. A tanfolyamra elsősorban malomtulajdonosokat vesznek föl, továbbá malomipari tisztviselőket, fő- és almolnárokat és malomgépezéseket. Feltétel még, hogy az illetők a malomipart gyakorlatilag ismerjék (bizonyítvány malom-ban való alkalmazásról) és tudjanak jól írni. Bővebb felvilágosítással az érdeklődőknek szívesen szolgál a beszercebányai kereskedelmi és iparkamara.

Sikelnémák felvétele. A sikelnémák váci kir. orsz. intézetében a következő 1913—14. tanévben több ingyenes alapítványi hely üresedik meg. Ezekre min. rendelet értelmében az egész ország területéről lehet folyamodni. A kérvények f. évi május 1-ig a váci intézet igazgatóságához köldendő be.

CSARNOK

Petőfi Bem táborában.

— Visszaemlékezés. —

Írta: Farkas Emőd.

Kossuth lángszavára a földből termettek a honvédek. Czeglédi beszéde után tömegesen kelt föl a nép, s indult a táborba az esküszög jellásch ellen. Petőfi sem ültetett otthon.

Elhalárolta, hogy a székelyföldre megy honvédekkel toborozni.

Feleségét szüleihez Erdődre vitte, s Nagybányán jeresztül akart a Székelyföldre menni. Itt azonban találkozott Teleki Sándor

gróffal aki az oláhok borzalmas kegyetlenségére hivatkozva, lebeszélte őt erdélyi utjáról.

Petőfi erre visszatért Erdődre, onnan pedig Pestre.

Ezalatt megvívta a sukerói győzelmes csatát, az ujonc honvédsereg Bécs felé nyomult s Petőfi is a táborba sietett, mely Parn-dérnán a határszélen állott.

Kossuthnak az volt a terve, hogy a magyar sereg menjen át a határon és adjon segítséget a bécsi forradalom hőseinek. Így határozott az országgyűlés is, mert a honvédek nem kötelesek az ország határain túl harcolni.

A költő bejárva a táhort, heves szónoklatokban igatott Kossuth terve ellen s csak az ősz Csányi László jószágának köszönhette, hogy a miatt haja nem esett.

Az ő tanácsára aztán visszafordult Pestre.

Épp akkor vonult el útcán egy szabad csapat, amelynek az ifju Vasváry volt a vezére.

— Széles, vörös toll lengett Kossuth-kalapjukon, fehér, habos-selyemzászlójukat pedig az őszbevegült, sápadt arcú, zömök ember vitte, hűskén lépegetve a nagy lobogóval.

Petőfi gyönyörködve nézte a pompás csapatot; amint a zászlótartóra pillantott, kitörő örömmel kiáltotta:

— Hiszen ez az édes apám!

Azzal odarohant a katonás öreghez és boldogan ölelte a szívére.

— Édes apám, — mondja sugárzó arccal, — eddig azt hittem, hogy te vagy büszke én reám, de most látom, hogy én lehetek büszke az apámról!

— Már fiam, a hazámért én is szívesen halok meg; ezt a zászlót olyan örömmel lengelem, mintha édesanyád régi jegykendője volna.

— A szabadság jegykendője az, édes apám!

— Már tűzben is voltunk vele Sukerónál. De mond csak, hova megy most fiam?

— Én is Pestre, de mivel nagyon sietős az utam, szekeret fogadok.

Megölelték egymást, aztán búcsút vettek. Apjáról írta később Erdődre „A vén zászlótartó” című meghatóan szép költeményét, a melyben azt mondja, hogy apja, akinek vállait egy kínos élet gondja, betegség és ötvennyolcz év nyomja, eleledve minden bujál-baját, ifjak közé hadi bajtársul állt.

„Március öltözik”-ében is azt írta valaki a párdorfi táborból, hogy „zászlótartónk, a még ifju vért Petőfi versenyt gyalogol velünk”.

Pesten a költő csakhamar megkapta honvédkapitányi kinevezését s ezzel ment Erdődre, ott töltött pár napot, aztán bevonult Debreczenbe a zászlóaljához.

Juliához „Búcsú” czimen, meghatóan gyöngéd verset írt, melynek ismételtlen visszacsendülő refrainje ez:

Isten veled, szép, ifjú hitvesem,
Szívem, szerelmem, lelkem, életem.

Petőfi az ujonczkiképzéssel bibelődött Debreczenben. Felesége, aki közel volt szülé-séhez, egyszer szemrehányó levelet írt neki, amiért így állapotban elhagyja s nem törődik vele, talán már nem is szereti.

A költő erre „Szeretlek kedvesem” című versével felelt, a melyben rajongó szerelme szinte egekig szárnyal. Mintha egy tűzhányó-hegy izzó lávája omlanék benne, s a lobogó lánghullámokból ibolyák, liliumok és nefejejtsek hullának le andalító illatot helve magukból.

Lemondanék minden
Dicsőségéről érted.
S megszereznék érted
Minden dicsőséget.
Nekem nincsen vágyam,
Nincsen akaratom.
Mert amit te akarsz
Én is azt akarom.

Ez volt talán a legforróbb, a leggyöngébb költeménye feleségéhez, aki valósággal istenit s ő, aki a hatalmasokkal is nyersen szembeállott, e gyöngye galamb előtt szinte térdén állva vallja meg újra és újra örök

most tölem kell megtudnia. És most is . . . Az okot . . .

Itt egy kicsit elhallgatott. Szó nélkül tetűnk pár lépést egymás mellett aztán fel-emelte lehorgasztott fejét; felemelte, de nem tudott a szemem közé nézni. Tovább beszélt:

— Nézz, én nem tehetek róla. Nem akarok védekezni. És mégis menetségnak hangzik: különös, szeszélyes teremítés a nő. Rám is vonatkoztatssa.

Szegény fiú sohasem vallotta meg, csupán az irántam mutatott érdeklődéséből következtettem, hogy szeret. Sejtettem, de nem tudhattam pozitíve. És én is . . . igen én is sejtettem vele . . . Sőt! És itt nyilvánult meg szeszélyeskedésem először . . . Gyakran találkozunk. Elég gyakran. De többször láthatott egy másik Janival. Persze csupán felülni akartam vele . . . Itt másodizben látható szeszélyeskedésem.

Lehet, hogy nem tetszett neki, de az is lehetséges hogy közönyössé tette ama másiknak gyakori jelenléte . . . Nem tudtam. Nem árulta el magát. S megvallom, ez csak bosszantott. Ez csak fokozta bennem a szeszélyeskedési hajlamot . . .

Minden áron vallomásra akartam kényszeríteni. —Hiába, mi nők nem nagyon szíveljük a néma imádkokat . . .

Kegyellen dolgot sőtöttem ki. Hogy megtér-fáltam . . .

És megtér-fáltam. Alaposan megtér-fáltam szegény fiút . . .

Elhallgatott, elcsuklott a szava. Majd erőt vett magán, folytatta.

— Egy közönséges, egy egyszerű, s ha jól megnézzük nagyon is feltűnő réz gyűrűt kerítettem kézhé. Karikagyűrűt. Ujjamra húztam. És boldog voltam. Istenem! gondoltam hozzá, ha majd az igazit, a Janiét viselhetem helyébe . . .

Janit vártam. Még aznap találkozunk. Ez tegnap volt. És a karikagyűrűt azonnal észfevette. Úgy látszott, de nem hittem szemimnek, úgy tűnt fel, hogy elfehéredik . . . De aztán gyorsan mosolygott . . .

Anyanyit szölt: „és mikor?” Kacagva kaplam választ: „tegnapeste.” Úgy értettem és ő is úgy értette, hogy azzal a másikkal . . .

Azután gratulált; szépen, válogatott szavakban gratulált s közben elértünk haza . . . Elváltunk . . . És én bosszankodtam. Semmit sem árult el, semit sem tudtam meg.

Már azt is hittem, hogy én csalódtam. Tévedtem. Még önmagam okoztam, hogy feltételeztem olyat . . . azt, hogy Jani szeret . . . Röstelltem most már tettemet, szégyenkeztem önön magam előtt, mi lesz, ha majd megtudja turpisságomat . . . ?

De bár megtudta volna!

. . . És ami azután történt, tudjuk . . . Hazament . . . Lefeküdt . . . Reggelre kelve úgy találta az ágyában — élettelenül. — Egy sort sem hagyott magyarázónak.

Elhallgatott . . . Most már rám nézett. Esdőleg, bocsánatért, kegyelemért esdekelve nézett . . .

— És most — nyögte fájdalmasan — itéljen el . . . Vessen meg. Gondoljon bármit. Tekintsen gyilkosnak a harátja gyilkosának. Szó nélkül elviselem. Mert igaza lesz. Mert én vagyok oka az egésznek . . . De Istenem, ha én azt tudtam volna . . .

Pedig higgye el, nagyobb az én veszteségem, mint a magáé. Most érzem, tudom, hogy nagyobb . . .

Sok, sok éve ennek . . . és mégis, és most is; ilyenkor, márciusban mindig eszembe jön.

Felidőződik előttem ama sápadt arcú pesti fiúnak, az én Janikámnak szomorúan megható esete; akiről — én balga sokáig azt hittem, hogy semmit sem vesz olyan komolyan az életében, mint a kis lerészvárosi bankháza, meg a kettős könyvvitelt . . . És csak késő tudtam meg, hogy volt még egy harmadik is . . . Azt kell most hinnem, hogy a legfontosabb, a legkomolyabb dolog ez volt előtte . . .

szerelmét. Akarata keményebb, mint a vas de az is meglágyul, fölolvad felesége akaratában, vágyai magasabban szállnak, mint a kőszáli sasok, de ezekről is lemond ő érte, valamint a dicsőségről is, amelyet pedig lastenként imád.

Bűszke is volt neje e költeményre. Eből látta, hogy korlátlan hatalma van a költen, aki azelőtt senkire se hajlott, csupán a maga akaratát követte.

A kölőnek zászlóaljával Nagybecskerekre kellett volna vonulnia, de ő anélkül, hogy szabadságot kapott volna, feleségéhez ment Erdődre.

E fegyelemsértés miatt meggyűlt a baja Petőfinek. Oflay barátja azonban kijárta, hogy utólag mégis szabadságot kapott.

Szerkesztőesert a kiadó felelős.

220—1913. végreh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1913. évi 917 számú végzése következtében Dr. Feledy Jenő bgyarmati ügyvéd által képviselt bgyarmati takaré és hitelintézet javára 400 kor. s jár erejéig 1913. évi március hó 11-én fogatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 1350 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: 2 zongora nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-bíró 1913-ik évi V. 110-1 számú végzése folytan 400 kor. tőkekövetelés, ennek 1912. évi október hó napjától járó 5 százalék kamatai, egyharmad százalék vállódij és eddig

összesen 118 kor. 25 fillérben bíróság már megállapított költségek, és 1 kor. 80. fill. árverés kitűzési díj erejéig Liptagergén leendő megtartására 1913. évi április hó 15. napjának d. e. 12 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hívatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a leg-többet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény, 1913. évi március hó 30-án.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

A főváros összes napi- és heti-lapjaira előfizetéseket elfogad:

**Glattstein Adolf könyv- és papirkereskedő
Szécsényben.**

Izléses munkáért többszörösen kitűntve.

ULIP ISTVAN
elővirág terme
LOSONCZ,

RÁKÓCZI-UT. — TELEFON 123.

**Megrendelések: élővirágokban
Glattstein Adolfnál, Szécsényben
24 órán belül szállítanak.**

Huszár Mihály

nógrádmegye legnagyobb
ruhafestő, vegyítisztító- és gőzmosó intézete

LOSONCZ, Kossuth Lajos-utca 10.

Vidéki megbízások pontosan eszközöltenek.

**Gyászesetben ruhák 48 óra alatt
festetnek feketére.**

Elsőrendű munka, gyors- és pontos kiszolgálás

Készít minden a könyvnyomdászati szakmába vágó munkákat modern- és szakszerű kivitelben, jutányos árak mellett.

Glattstein Adolf

könyvnyomdája, könyv- és papirkereskedése

A „Szécsényi Hírlap” kiadóhivatala.

M. kir. dohány- és szivarárada.

SZÉCSÉNY, (Nógrádmegye.)

Raktáron tart: mindennemű levélpapírokat, üzleti könyveket, író- és rajz eszközöket. Képes levelező lapokból nagy választék.